

IN MEMORIAM Dr J. R. BEVERSLUIS

Het plotseling overlijden van Dr J. R. Beversluis heeft ons allen zeer getroffen, omdat er zo goede hoop scheen te bestaan, dat hij de ziekte, die hem reeds lange tijd tot rusten noopte, zou overwinnen. Het heeft niet zo mogen zijn en hij heeft niet meer, de korte tijd die hem nog vóór zijn pensionnering restte, in zijn werk, dat hem zo lief was, mogen terugkeren.

Onze vereniging kent hem reeds lang.

Dadelijk na zijn terugkeer uit het voormalige Ned. Oost Indië, waar hij, na het beëindigen van zijn studie in tropische bosbouw, van 1914 tot 1921 heeft gewerkt, is hij een trouw lid van de Nederlandsche Boschbouw Vereniging geworden. Hij werkte toen als Wetenschappelijk Assistent bij Prof.

te Wechel en heeft zich daar in het bijzonder toegelegd op de anatomie van het hout. Deze studie heeft geleid tot zijn dissertatie „de Micrografische Identificatie van Hout”, waarop hij in 1925 tot Doctor in de Landbouwkunde is gepromoveerd.

In het bijzonder kennen de leden van onze vereniging Beversluis als de oprichter van het „Nederlandsch Boschbouw Tijdschrift”. In 1928 heeft hij op de hem eigen originele en moedige wijze uiting gegeven van zijn overtuiging, dat in Nederland behoefte bestond aan een bosbouw-tijdschrift, dat de vooruitgang van de bosbouw, zowel in wetenschappelijk als in practisch opzicht zou kunnen dienen. Een kleine groep deskundigen heeft hem toen gesteund en de ontwikkeling van het tijdschrift heeft bewezen, dat hij goed had gezien. Het geeft voldoening dat zijn naam, nadat het tijdschrift in 1929 als officieel orgaan van de Nederlandsche Boschbouw Vereniging werd overgenomen, nog altijd, als oprichter op elke aflevering voorkomt.

Beversluis heeft geregeld aan de ontwikkeling van het tijdschrift medegewerkt en veel gepubliceerd over onderwerpen die zijn belangstelling hadden. Ook dit deed hij vaak op moedige wijze; de keuze van zijn onderwerp was soms verrassend en de conclusies waartoe hij kwam, ook al werden zij niet steeds door een ieder gedeeld, leidden tot verdieping in het onderwerp.

In 1943 kon worden voldaan aan zijn bijzondere wens wederom werkzaam te zijn in een dienst voor het boswezen; hij is toen als Houtvester bij het Staatsbosbeheer al spoedig belast met werkzaamheden voor de

bosinrichting en de bosstatistiek en heeft sinds 1948 de leiding van deze werkzaamheden gehad.

Het is bekend, dat de taak van de bosinrichter in een ambtelijke bosdienst niet steeds een dankbare is. Dank zij zijn kennis en karakter is Beversluis er in geslaagd de bosinrichting bij het Staatsbosbeheer en bij de grote gemeentebeboussingen tot stand te brengen.

Ook ten aanzien van de bosstatistiek, waarvoor na de oorlog een grondige herziening en uitbreiding nodig was, heeft hij verdienstelijk werk verricht als Secretaris van de Commissie voor de Bosstatistiek. De organisatie van de opnemingswerkzaamheden heeft Beversluis met zijn medewerkers voorbereid en hij heeft het genoegen mogen smaken de uitkomsten van het eerste behandelde bosgebied, de Utrechtse Heuvelrug en het Gooi, volledig gereed te kunnen maken.

Beversluis deed zijn werk met grote liefde en toewijding; hij voelde zich gelukkig in zijn werk.

Voor zijn medewerkers en ondergeschikten was Beversluis een goede vriend en een humaan chef, waarop men kon vertrouwen. Ook buiten het ambtelijke gaf hij blijk van hartelijke hulpvaardigheid en medeleven door zich in te zetten op plaatsen, waar hij meende iets ten goede te kunnen bereiken. Ik denk hier o.a. aan de padvinderij, waarvoor hij zich, vooral voor de welpen, veel moeite heeft gegeven.

Allen, die Beversluis hebben gekend zullen een dankbare herinnering aan hem bewaren en zij zullen hem zeer missen.

F. W. Malsch.

BOSBEDRIJF EIST REKENEN

[221]

door

J. R. BEVERSLUIS †

In het Quarterly journal of forestry van October 1953 is opgenomen de tekst van een voordracht die W. E. Hiley heeft gehouden voor de jaarlijkse algemene vergadering van de Royal Forestry Society of England and Wales, onder de titel „Irregular forestry”, wat ik, gezien de inhoud, zou willen vertalen met „onregelmatige bosbouw”.

Onder onregelmatige bosbouw verstaat hij een methode van bosbouw, waarbij verscheidene werkwijzen zonder enige regelmatigheid door elkaar worden toegepast. Hij noemt naast de leegkap-methode, om enkele te noemen, de schermkap, het twee-etage-systeem en het uitkapbos. Maar afgezien van de vrije keuze die een beheerder uit deze methoden kan maken, zijn er in Engeland en Wales bijzondere redenen die ertoe nopen zich niet te binden aan een bepaalde werkwijze. Voormalige verwaarlozing en gedeeltelijke vernieling in verband met twee wereldoorlogen hebben de bossen hier achtergelaten in een zeer onregelmatige toestand. Zelfs na plaatsgevonden leegkap vertonen sommige gedeelten een zekere bezetting met es of esdoorn, groveden of tamme kastanje, en, hoewel een aantal hiervan stronkopslag kan zijn, is het mogelijk dat deze omzetting het toch waard is haar te laten opgroeien tot bosopstand. Aldus kunnen vele vernielde bosoppervlakten deels verjongd worden door ge-